

Nov. 22. 1853. Nagy-Kőrös.

Drága Miksa!

Arézt neverték, fokasorn ellenére, drágáinak, mert oly
 ritkán mutatod magad, mintha legalább is az
rány volna. Lehetetlen, hogy ne kapsad vol-
 na, az előtt másfél hónappal, valahányszor, utol-
 só leveledre. Nagy talán meg akarod frakítani a
 diplomatiái egybekötést köztük is költés?
 Ez, fű, nem jép volna, vesélyes is, mert akkor
 megostromolnak. Ne gondold, hogy leveled oly igen
 ohajtóm, s arézt megyek elébe 25. mérföldnyi,
 re, — oh a ritágerít se! Csupán attól tartok, hogy
 valami bajotok van; mert ha tudnám, hogy csak
 a reflexió akadályoz: ebirna, egy betűt is.
 Az nem kérszem, hogy correspondentiád, —
 a te ártatlan levelesed-is internálva volna
 stanza helység határai közzé. Arézt is oly bátran,
 mint egy galambot, kiűzöm hűtőd e levelet, ke-
 vélyem jászi mokusát (jobb tropuszt nem találtam
 hamarjában). Terzem ezt inkább, benső sűrűség
 ből; mert kell, hogy magamat veled kiengyeleg-
 jem. Az élet oly sűrű, előli a kedélyt: mi len-
 ne belőtünk, ha a barátság nem virágunk, rej-
 tésben, mint a replejto.

A napokban egy ember volt nálam, jó
 pajtásom az önkívűt korából, de hidd el, még
 egyszer oly kedvesé tette őt előttem annak tudal,
 ma, hogy hűtőd kei mérföldnyire lakik. Vátrai
 Andi volt, Kákáról. Istenem! Ohajtók magamban,
 ha Kőrös Kákán volna! Spinte roszul jett,
 hallani tőle, hogy ő ezt előnyt nem hafnálja
 fel; s akkor jutott eszembe hogy Tompa nem min-
 denkinél annyira Tompa, mint nekem.

Őn beszámolt érzelgést után leírjuk a
 dologra.

Virágregék borraim usafisot példányát megkaptam:
de ne gondold, hogy ezzel egy levélkasztrált leróttál.
En ezt nem fogadom el egy levél-skámba; hanem
viszontatom az új Toldi egy példányával, fiad
rajzára. Mert hát Toldi megjelent II-dik kiadás-
ban, mintán az első magam megvettem. Ezt
te is használhatod; például verted meglevő példá-
nyaid firted ki. Lukácsnak, s akkor add ki má-
jod irbem. Nyereséget vállalat.

No de ott let a II-dik Toldi. Az első ének már
sine dubio kéz, mert megjelent nyomtatásban;
a többi el-elirttem 6-ig, vagy 7-ig, attal elöl-
kerültem. Azt hiszem, hogy a II-dik részt csak rára
dijutáltát, akire nem akarok boldogulni beune.
Gazad volt, mikor azt mondottad, hogy mivel ké-
szőbbre hagyjam, annál nehezebben fogom megírni.
Ott álltok, hogy az 1-50 Toldiban sem gyönyörkö-
döm többé; lezfélegb mosolygok rajta, hogy én
akkor, amikor mir aichts, dir aichts, bevágham
az iradalom kello közepebe. Arva courage kellett,
az most nincs. Nem akarok hurrasan bevélni
röla; érzed s. a nélkül is, az III-dik részt fiókom-
ban kever: nem tudok rá menni, hogy kiadjam.

Ebből megírtted, mi igaz van a pletyka hir-
ben, mely a „Délitab jászai hullámain” megjelent.
A hunmonda fincs kélörben. Ha csak az isten vala,
mi ctoda által kedélyem egykori friseségét mára
nem sija lelévrem a laantot s tölem
Többé ne várjón senki dall.

Trübein felpöstit engem is, hogy havontként
legalább két verset küldjél nekí az átveendő
Divatcsarrol számarra. Boldogisten! én
három líban sem írok egy írva verset.

Es' emyri legyen elég a mi veszőparipánkról, az
irodalomról. Nagybaj az, hogy bizonyos fej és fej,
szagában szenvedek, s régi hajlamom, miszerint a nev
agymura totul, s miert a nyakkerendőt sem tűrhettek,
naponként erőfődik. Nem tudom hol fog megőrdni: de
a baj megvan s aggodalmura mellesz ad okat. Így
hiszem, az agy idegrendjese szenved nálam, mert nagybaj
elme-megfeszítés után a bajt növekedni is kéne.
Orvosunk Károlyi, úgy látja, nem akar belevágni
mi a győgytásta, veszed kórház palliászátok az?
Tápatkalt orvosra lenne felelős: de hol is hi?
Egy itly kóros vörösham volt az, mielőt a minap ott
székoldára jöttam; akkor nagyon meg valék ijedve
felvén a legrózsabból, mi az isten képeze terem,
test embert érte. Orvota e felettem lassankint
elment; de meg most is aggodok e fejtagai, - hol
tompább hol élebb fájdalommal parosulva, mi ren-
deben nagy fellenni lombozást ereztüenyek. -
De az oka, hogy mostanában minél kevesebbet
foglakozom költészetel, mert a képreledest kélő,
sem aratmasnak tapasztalom. Szóvaltrüti élet,
deis" társalgás, nyugalom; ez kellek; de helyes-
temben nincs mód bennök.

Nem akartalak bizonytalanságban hagyni mult,
kéri levelem iránt. De akorban úgy intet e
pomszai válfordat, hogy rajtam kívül más ne
érsen belöle fermit; mert meg az a jászakajam
is megvan, hogy bajom mielőtt el kell szöknom.

Különb, azon pár hó óra, hogy leveleim
fjnt függöben van, semmi nevezet nem tör-
lent körülm. September végén Pesten voltam,
egy pár napra, családossal. Az óra tanítunk
hűségese, s ez jó nekem, legalább elfoglal.
Így hiszem, a multkorifonyu unalmas,
meddó", huzam vacsis sokat lett arra, hogy

nálam effele baj fejlődjék ki. Tovább kéi hónap-
nál atig láttam embert, családomb tagjain kívül,
semmi próvatoris, semmi mulatóg a világon;
típusáram mind jelleget voltak, az egy kemo-
vison kívül, iszonyú unalmak könyűkerék, a
miket dolozgat akartam előlni, metly sehogysem
ment, nem tevéni alkalm, hogy a "lelet nyugvót"
saját winturjörge. Illy sükeretlen erőkövetés
követ fogott elő egy deges baj — álmaim nyugtan
lanok, borzafusók lettek, nappal próvatoris voltam,
minden lármá, csattanás megrettent, este ferma
jserint feltém, s folytonos lármám volt, noha étvé,
gyam legkevesebb sem hiányzott. Ez tartott mint
egy 6 napig, perse a bajt a fellem, az erős kép-
telődés, megintkább növelte. Károlyi némely lár-
ellemes, csendőfio jserket karnált, akkor jobban
lettem, de a fej s fülszögök aróta is tart; néha
konvulszió áll elő, s a vér sebeti lükessivel tudat
ak agyra.

Most eider barátom, én teged horgasam un
taslak saját nyomonis ágonnal. De nem akartam
előmed elhallgatni, mert másnak úgy se mondta-
tom. Arxeris eider alkalm, s keserűk egymást, meg
lehet, s mindenek felett ne legyünk oly rest
benetörök; mert a jövő lóten kezében van.
És te fered, ha ers, a mit ártam, titokként meglat,
tud; mert igen kritikus doloz.

Remélem hogy ei — ród ei fiad, más egeris
segeret levetet: adja isten, hogy így legyen!
Ölölünk ei csökölünk, kedvesim, mindnyájó
sokat, s exxel maradvok)

Szerető barátod
Lajos